

жава вече. Народната клѣтва е по-лошава и по-тѣшка и отъ божиятъ гнѣвъ, защото народътъ никога не прощава. Знаеш ли ти какво нѣщо е историята? Историята нѣма жалость, нѣма слабостъ, нѣма пристрастие, нѣма любовъ; тя е хладнокрѣвенъ съдия, който повѣлява съкиму да съдне на своето мѣсто и да свали маската си.

Ясъновъ.

Сичкото това е истина; но каква полза има днесъ народътъ ни отъ това, че тогава или оногава ще да осъди историята?

Дѣдо Никола.

Ти си чуденъ човѣкъ!

Ясъновъ.

Чуденъ съмъ зерь; чуденъ съмъ, че не обичамъ неправдата. Ще дойде време и ти ще да видишъ каква попара ще да са дробн по Бѣлгария. Изъ Ромѣния ще да са домѣкне сичкото чорбаджийско гюбре и ще захване да повѣлява, да осъждава, да заповѣда и да безчести нашите дѣйствиа. „Революцията е захваната отъ насъ, защото ние сме харчили своето злато,“ ще да казватъ нашите велики родолюбци. „Ние осъждаваме дѣйствиата на Хаджи Димитра, защото това и това би трѣбало да стане така и така, а онова и онова да бѣде онака и онака,“ ще да говорятъ ония кукумявки, които днесъ не щатъ нито да чуятъ за бѣлгарското име. Ела, синко, да работишъ сега, когато е тѣшко да са работи; а когато Бѣлгария са освободи, то неи не трѣбатъ ни свѣтници, ни дипломати, ни критици, ни голѣми натриоти. . . Който си има брада, той си има и гребенъ; който е крѣжавилъ лахтите си, той ще да нарѣди и къщата си.

Дѣдо Никола.

Азъ ти пакъ казвамъ да ги оставишъ. Който е ро-